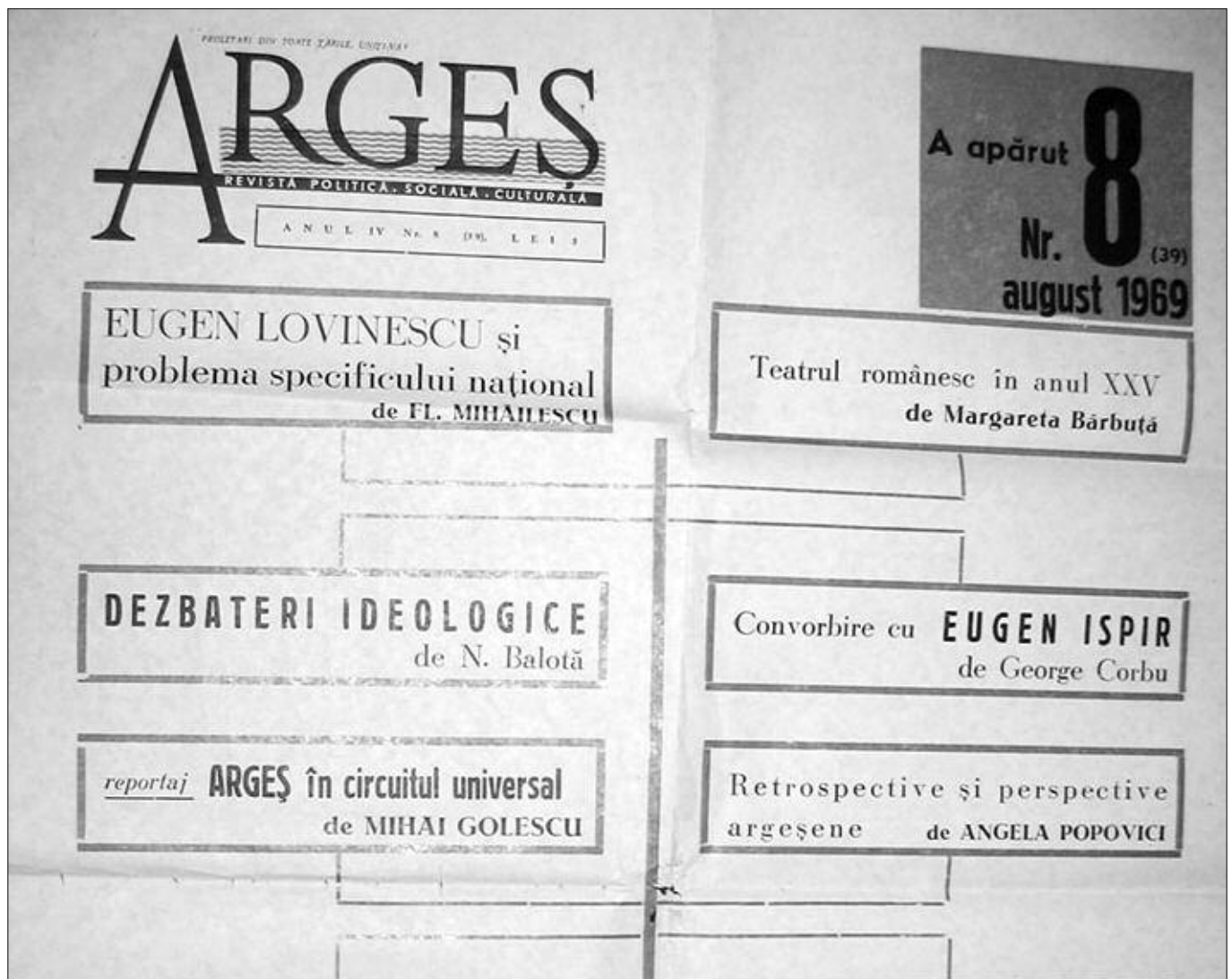

ARGES 50

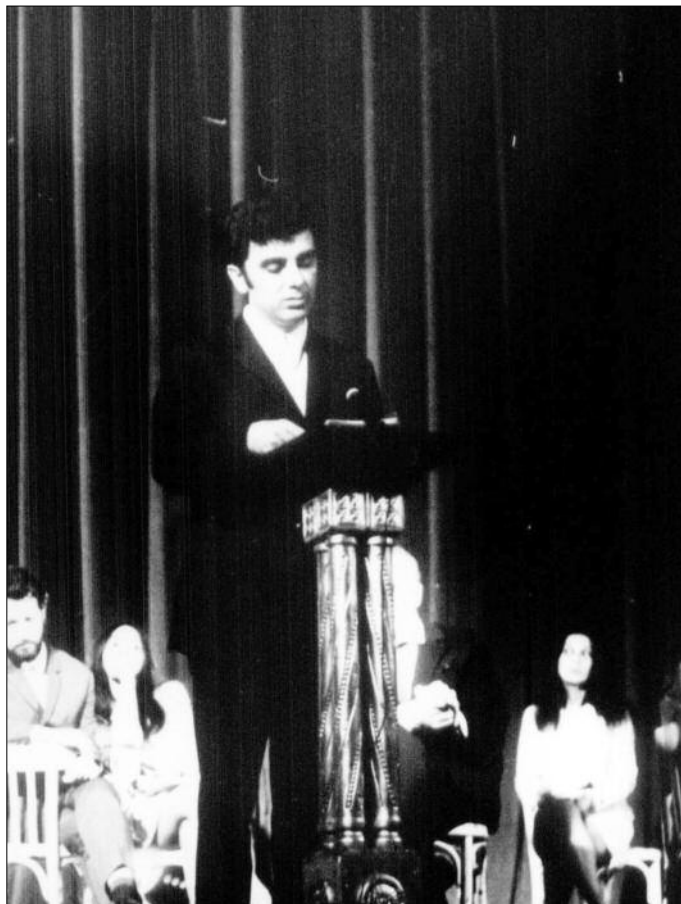
memoria revistei

Nr. 3. August 2015

Din iunie 2015, revista *Argeș* a intrat în cel de-al 50-lea an al existenței sale. Până la jubileu, ne propunem să marcăm, preț de 12 numere, momente și... schițe din istoria revistei: texte facsimilate, poze cu parfum de epocă, ecouri... Altfel zis, să ne amintim de cei ce-au au trudit o jumătate de veac la ieșirea în lume a publicației care a pus orașul Pitești pe harta culturală a țării. În cei 50 de ani, n-a existat mare scriitor român contemporan care să nu fi publicat aici, după cum cei mai importanți scriitori au fost laureați ai revistei; nu dăm nume, pentru a nu deranja prin fatale omisiuni, nici de colaboratori, nici de redactori, nici de redactori-șefi. Miile de pagini tipărite sub antetul *Argeș* reprezintă implicit un important capitol

de istorie a literaturii române contemporane. De altfel, din revistă s-au născut nenumărate cărți ai căror autori le-au croit inițial aici în rubricile lor. Cu bune și cu faste, cu mai puțin bune, *Argeș* a ajuns la o vârstă venerabilă. Cine ar avea curiozitatea să parcurgă întreaga colecție, ar putea depune mărturie că revista n-a fost niciodată culegere de texte mai mult sau mai puțin valoroase, ci că ea a reprezentat totdeauna un proiect editorial coerent, schimbat pe ici, pe colea, de la o serie la alta... Ajuțați de editor, de finanțator, de eventuali sponsori, sperăm ca în iunie 2016, să sărbătorim la Centrul Cultural Pitești așa cum se cuvine și cum ne place să credem că merităm. (D.A.D.)

Gheorghe Tomozei (Pitești, 1971)

Miron Cordun și Gheorghe Tomozei (Pitești, 1971)

Gheorghe Tomozei

Tăceri

Când îmi curge pe umeri cămașa de zale
se coclesc fluturii rochiei tale
cu lampa, cu albul din aripi o sting,
degetele înfrigurate se împiedecă
de puful de piersică.

Rămâi. Fără cuvinte. Totu-i spus,
rămâi cu ochii într-un blând apus,
pe roți de sunet, pacea să-i cutreieri...
Tăcerea e o scriere cu greieri...

(Argeș, nr. 8(63)/ august 1971)

Nichita*Stănescu
NECUVINTELE

Lui Dieter Schlesak
fratelui și prietenului
poetului rar și pentru mine
unic,
inima lui
Nichita

1969, August

PĂRINTELE IUSTIN PÂRVU

interviewat de Adrian Alui Gheorghe:

– *Dar cei care fac răul din plăcere, dintr-o pornire inexplicabilă...?*

– Cel care face răul din plăcere nu-i creștin, el este o unealtă. Că și diavolul are trimișii lui pe pământ, are și el o tactică, o strategie. Sfinții Părinți spun că uneori diavolul se îmbracă în alb sau în negru, merge desculț, bate mătânii mari și vorbește despre virtuțile creștinului, ca să atragă și să te smintească mai apoi. Sfântul Ioan Scărarul zice că „dracii slavei deșarte și ai mândriei, pe cei slabi de minte îi face prooroci”, iar Apostolul Pavel ne arată că satana se preface în chip de înger al luminii, iar slujitorii nedreptății se preface în chip de slujitori ai dreptății (II Corinteni 11, 14-15). Creștinii adevărați se simt însă între ei, rugăciunea din fiecare e foc care luminează și nu foc care dogorește. Știți cum e cu creștinul care face rău? Ca și cum acesta ar veni în Biserică și s-ar ruga ca vecinul sau fratele său să cadă bolnav, sau să moară...! Așa ceva nu este admis în Biserică.

(Argeș, nr.8/august 2011)

“Există o gândire care a proiectat limbajul tragediei numite Antigona, după cum există o gândire care se exprimă eficient și exact în limbajul crezut de unii drept natural, firesc. Între „Hai, cară-te, că te prinde babacu’ c-ai fript-o pe gagică” și „Mergi în calea-ți ce Zeus ți-o alese” nu este doar o diferență de limbaj cum se crede îndeobște, ci una de viziune, de înțelegere a lumii. Cele două versuri pe care le-am imaginat nu au nimic comun. În fond, o determinantă a kitsch-ului este tocmai înlocuirea materialului original și originar cu înlocuitori, de obicei ieftini, seriabili, industrializați. Limbajul comun este un astfel de produs de serie, realizat cu înlocuitori: importuri din filme, aproximații lexicale, șabloane, locuri comune, gramatică aproximativă. Translarea lui fără o intenționalitate bine strunită și dovedită creează kitsh-urile care ne invadează pe televizor: manele, sit-com-uri, talk-show-uri. Televizorul nu propune o alternativă culturală, ci un surogat cultural cu grave concesii în numele audienței. În măsura în care putem vorbi de funcția formatoare a artei – și eu cred că putem vorbi fără a cădea în înțelegerea îngustă a acestei funcții, o înțelegere mecanicistă: aceeași cauză dând mereu același efect –, atunci mă întreb ce orizonturi pot stârni greșelile de limbă din textele manelelor, improvizatiile erotico-sexuale din șlagărele de pe post, vulgaritățile din diversele „războaie” ale vedetelor puse la cale de o televiziune care propagă prostul-gust apelând, altfel, la teme și subiecte majore, dar pe care le aduce la stadiul de mahalagisme. Este vorba de un orizont extrem de limitat care formează un public imens, atâta vreme cât cercetările dovedesc că aproape 90 la sută dintre români se culturalizează prin și la televizor”.

CONSTANTIN STAN

Ciocnirea culturilor - Argeș nr. 8/august 2006

Păstrătorii unei străvechi arte populare Pietrării din Albești

**Lauda
pietrei cioplite**

Există în neolitul Muscolului un sat străvechi, a cărui prezență în zona poate fi urmăriată ușor pe întreg cuprinsul pământului românesc și aproape în tot cursul istoriei noastre: Albești. În satul acesta, meșteri miniași, urmași în procese și prietători și bunăoară ai lui – îndepărtați și ațegii ai unei îndepărtate tradiții – lucrează piatră, pentru a-și da cizmele. Gândul lor în Argeș, pământ din zădărniciștii sărăciți și din visul înălțat, străine șagăre pe oala de oțel, sau la vremea în care și se străduiește săgăre, întruși străduie, sau brauce deci vechișagăre.

Marmura extrădit din apropierea satului a făcut posibilă învia și evoluția. Desăvârșire

Jocurile de umbre și lumini: două viole pietrei cioplite.

a unei arte dificile, vechi de mii de ani și totuși mereu nouă. Celata dădica și castrul român de la Jidava (îngă Cimpulung păstrează pînă azi urmele complicatei proceperi a strămoșilor albeștenilor de a geometria și a înfiori stinciose. Jurnastirea de la Curtea de Argeș e lucrată cu piatră de Albești. Legendarul Meșter Marțoș a pus înfiora paimete pe sa. Sine și mil de construcții din vremuri mai vechi sau mai noi – multe din ele necvartate monumente ale istoriei și artei naționale – poartă în zoriu meșteșugul încărcat de reguli severe și de subtilități ai ciopliților de la Albești. Podul de pe Dunăre, construit de Anghel Saligny la Cernavodă, piatră Consiliului de Stat și ai Muzeului de Artă ai Republicii cu ancedamentul său unic de coșoane și capeteluri corintice, Fațada Televiziunii, Podul pietreții de la Giurgiu, Casa Scrișten, Fabrica de penincina din Iași, o parte însemnată a vilelor de la Prodeal, de pe Valea Ottaului, din Strușii Molevoei, complexele scolare de la Hirău și Cîmpulungul Moldovenesc, zeci de renovări, toate construcțiile noi de pe litoral au fost realizate, între altele, și cu ajutorul ciopliților de piatră din Albești.

analiza sistemului de plasare a blocurilor de piatră cioplită în marie sanctuar pitruilster cu 60 de coșoane de anozit și a enormului „soare” din aceeași materială de la Sarmisegetusa, cu pomnirea tuturor acelor cetăți în care piatră a devenit și obiect de trumaseje. În această istorie, cetății dacice de la Muscol-Jidava, Rucar și Căstăneni, marea mulțime de către romane din regnumea Argeș, în care piatră de la Albești e mereu prezentă, vor avea fără îndoială locul și capitolul lor.

Urca pe scara timpului spre vremea de

tin Brîncoveanu. Aceasta este lucrată de albeștenii. Stilul, ornamentele, configurația curatului nu lasă nici o îndoială.

Albeștenii păstrează documente din care rezultă că înaintașii lor au lucrat pe timpul domniilor regilor-murari și ai lui Cuza, la reparatiile ce s-au făcut în complexul de palate, turnuri și biserici din dealul Mitropoliei. Mii și mii de fiotini și de poșteri din Bărgan, lucrute cu obzei de piatră, pe vremea cind cizmentul încă nu exista, sint făcute tot de albeșteni.

Astăzi, orice călător prin

tă nici un fel de mecanizare: nu există nici măcar o macara, o linie simplă de decovă, utilaje moderne de exploatare. Se lucrează încă cu ranga, cu tirăscopul și cu opintea în sudori, cu mijloace tradiționale. Din lipsa de comenzi ferme mulți meșteșugari sint angajați la exploatarea forestieră, în alte locuri de muncă, în care prețeperea lor de a ciopli piatră n-are cum să se releve.

Ar fi bine ca Ministerul Construcțiilor, specialistii în artă și arhitectura populară, etnografil, forurile din Ministerul Învățămîntului să aiba neapărat în vedere citera măsuri care, după opinia noastră, ar putea duce la o mai bună valorificare a artei albeștenilor (și nu numai a lor: la Bistrita raională Horezu și în alte sate pe lînga Tîrgoviște și Buzău, de prin Dobrogea înflorește arta populară și prelucrării pietrei).

Ne gândim la crearea unei unități în Albești a întreprinderii „Marmura” sau a întreprinderii „Granitul”. Ministerul Construcțiilor ar asigura în cazul acesta utilajul și comenziile. Actuala cuprindere în meșterilor pietrării albeșteni în întreprinderea raională a industriei locale (I.R.L.L.) Muscolului e discutabilă. Există cazurile meșterilor pietrării sint joștii la carămîdară, vărății, exploatare de nisip, de pietriș ceea ce, evident, n-are nici o legătură cu arta lor.

Mult mai potrivit ar fi, în rest, dacă la Albești s-ar crea o unitate productivă aparte, în stare să preia direct comenziile și să se administreze singu-

lor, a originilor și meșterilor lui.

La Albești trăiesc încă de ciopliți a căror bunăoară de o simț deosebită. Lucrările de Ion, Petre, Neagoe, Bizon, Bizon Ion și Ștefan sau au împus căia să cunoscă respect întrușagă mirajie. Cei ce vor să gădă următoarele tainășagăriei, pe lîngă ei stau în

Mille de construcții ne care se înalță deșagă păt la altul ai pietrării rita nemiintînt în treaga istorie a pietrării albul urias și peșteriișagăriei da oraselor noastre

“Regia românească a dispus în toate timpurile de mari creatori și ei pot fi clasați în trei generații. Victor Ion Popa, Ion Șahighian, Aurel Ion Moican, Ion Sava, Sică Alexandrescu și Soare Z. Soare, apoi Liviu Ciulei, Horia Popescu, Radu Penciulescu, Valeriu Moiescu, Sorana Coroamă, Luciana Giurchescu, Vlad Mugur, Ion Cojar, Mihai Berechet; cea de-a treia generație, la fel de talentată: Silviu Purcărete, Cătălina Buzoianu, Alexandru Tocilescu, Tompa Gabor, Horațiu Mălăele și alții. Fiecare dintre aceștia și-a demonstrat capacitatea creatoare realizând spectacole, dar, din păcate, numai pe texte străine și nu totdeauna valoroase.

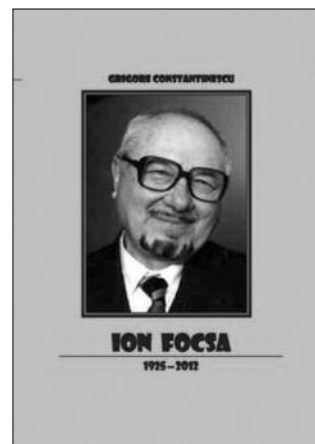
Dar, spre deosebire de celelalte două generații, aceștia nu pun la suflet dramaturgia românească. Cu rare excepții, o asimilează mărfurilor venite din import după moda economiei de piață.

Unii regizori, tineri, abia ieșiți de pe băncile institutului și intrând în teatre, se simt cam derutați; unii dintre ei folosesc același stil din institut, transformând piesa în joaca de la institut, cu alergături, țipete, tumbe și cât mai puține vorbe inteligibile.

Ceea ce este și mai trist e că institutul nu are o clasă pentru pregătirea acestor tineri imberbi care prin forța lucrurilor sunt scutiți de a face asistență pe lângă un maestru, lor li se dă bisturiul în mână și încep să opereze... Cine are zile dintre spectatori „scapă”

ION FOCȘA

Despre regia de teatru, Argeș nr. 8/august 2009

Avangardiști și estetizanți

Obținem direct de la sursă revista *Argeș*, anul XV(L), nr. 6(396), iunie 2015. Pagina a doua este rezervată semnalelor culturale, în care ne regăsim. Nicolae Oprea a lansat *Ion D. Sîrbu și timpul romanului*, apărut într-un format elegant în colecția de critică și istorie literară a Editurii *Bibliotheca*; prezență distinsă: scriitori din USR Filiala Pitești, studenți, profesori, editorul și câțiva trimiși ai SST. DAD, autorul notei, cu referire la capitolul *Revanșa postumă*, conchide că opera postumă îl plasează pe I.D. Sîrbu în rândul prozatorilor de prim-plan ai literaturii române postbelice. Se pare că volumul lui Nicolae Oprea a incitat ceva doctoranzi să-l aleagă ca temă a tezei pe I.D. Sîrbu.

La Teiu (30 mai 2015), masă rotundă *Vladimir Streinu și timpul nostru*, marcând 113 ani de la nașterea criticului, inspirată - notează MLM - de eseul *Boileau și timpul nostru* (!). Printre numeroșii participanți - dascăli din localitate, scriitori, istorici și critici literari, notabilități - se remarcă prezența doamnei Ileana Iordache-Streinu (fiica ilustrului critic) și a acad. Eugen Simion, care

avansează ideea înființării la Teiu a unui centru de studii și cercetare lingvistică și rurală, precum și a instituirii unui premiu literar Vladimir Streinu.

La *Momente și schițe din actualitatea literară* este semnalată sărbătorirea la Târgoviște, alături de redactori-șefi ai mai multor reviste literare, a 15 ani de apariție lunară neîntreruptă a publicației „Litere. Revistă lunară de cultură a Societății Scriitorilor Târgovișteni”, la care revista „Argeș” a fost reprezentată de Nicolae Oprea și Dumitru Augustin Doman.

Gheorghe Grigurcu răspunde în „Generație și pornoautoare” iscoditorului Dumitru Augustin Doman (care întreabă: „Cum vă simțiți în această «luptă dintre generații», respectiv în precumpănitoarea junglă urbană de mizerabilism a poezilor/ prozatorilor douămiiști, pe de o parte, și teoria, de asemenea preponderentă, a comunismului benign a criticilor și eseistilor din aceeași generație, pe de alta, opuse primelor două generații postbelice? Să fie vorba de un nou ciclu al istoriei culturii, de o revenire la sfârșitul anilor '40 ai veacului trecut?) amendând pe „dichisitorii

Cu Marin IONIȚĂ despre noul său roman

Bătrînul și umbra

— De pe pagina de gardă a ultimei tale cărți, „Bătrînul și umbra”, aflăm că avem de a face cu un roman...
— Și vrei să mă întrebi dacă eu cred că aparține acestui gen.
— Asta nu. Aș vrea să-mi spui în ce categorie îl încadrezi tu însuși.
— Dacă este vorba de destinul unei colectivități umane, aflată într-un moment critic, când se pune problema existenței și continuității sale, s-ar putea vorbi de un roman social. Cum apar și niste femei frumoase — cum este firesc într-un roman — care exercită fascinație asupra

personajului principal, ar putea fi și o poveste de dragoste. Și tot așa, un roman de călătorie, de inițiere... Nu este o carte pură în această privință.
— Ne pui în temă cu ce se petrece în această carte?
— „Povestea” povestirii ar fi cam așa: într-un mic sat de munte, dezechilibrat din cauza migrației spre oras, viața devine foarte aspră pentru cei care au rămas, sau încă au mai rămas. Lipsit de elementul civilizator și umanizant, de factorul activ, muntele se sălbățește și devine ostil. Ogoarele nelucrate intră în paragină, drumurile neumblate se astupă, casele părăsite îmbătrânesc și se coscovesc, prin curți umbliă sălbăticiunile.
— Deci, problema este cea a regăsirii unui echilibru pierdut.
— Confruntare dramatică și inegală. „Cînd seducția și teroarea își dau mina, nu mai e nimic de făcut!”. Am citat o replică din text.
— Și care este în carte teroarea? Dar seducția?
— O fiară ce cutreieră satul, născută din coacările muntelui sălbăticit, și atracția confortului urban.
— Încă din titlu, cartea te duce cu gîndul la alte cărți.
— Dar și din lectura textului. Te gîndești, desigur, la „Bătrînul și marea”, la „Moby-dick”...
— Să fie vorba de o replică?

— De un punct de vedere într-o problemă de mult deschisă.
— Și bătrînul Santiago și bătrînul Ahab se luptă cu cite o dihanie.
— Bătrînul Santiago a plecat anume la pescuit și la un moment dat i se agață un pește urias în cirliș. Ahab pornește anume la vînătoare de balene. Bătrînul din cartea mea și-ar vedea liniștit de treburile sale domestice, dar în universul lui dă năvală un monstru. Aici omul este cel vînat și deabia în a doua parte, cînd se hotărăște să pornească pe urmele fiarei, pentru confruntarea supremă, vînatul devine vînător.
— Cine este, ce este, totuși, această dihanie, pe care o mai numești monstru, fiară, sălbăticiune, arătare, namilă, nălucă și poate și în alte feluri?
— Frica. Teama de nepuțință, de distrucție, de trecere în neființă. Agresiunea, teroarea de orice fel.
— Bătrînul tău învinge?
— După întoarcere, spune: „Eu am fost pînă acolo încît nu mai mă pot teme de nimic”. El a câștigat foarte mult — de aici înainte nu mai trăiește cu spaima în suflet.
— Dar chiar a plecat de acasă, sau toată călătoria aceea, acolo sus, a fost imaginată de el în timp ce se zbătea cu moartea închis în casă, cu obloanele truse.
— N-am vrut să aflui. Mi-a plăcut să rămînă un mister și pentru mine.

— Nu este un răspuns...
— Atunci s-o spun altfel. Este vorba de orice scriitor își dirijează toate forțele în carte, dar sînt și momente în care scriitorul așteaptă cînd trebuie să lase lucrurile să se alcătuiască ele. În artă, ambiguitatea are o valoare de metaforă. Cu condiția să fie utilizată cu orice preț și să nu se rezolve în primul rînd.
— În acest context, horul pe care îl treacă bătrînul cînd coboară de la munte ar putea să însemne?
— Călătoria printr-un tunel vertical, în multe povesti și basme, ca un mijloc de comunicare între două lumi, între lumea bătrînului este egală cu o călătorie. Ca să ajungă de unde a plecat, scriitorul normal, trebuie să treacă prin aceeași dintre două lumi, prin aceeași viață care putea plăti chiar cu viața.
— Era de așteptat ca, după război, el, eroul să triumfe definitiv, de ce nu supus și la alte încercări, după ce a învingut?
— Impactul și explozia au fost altfel deosebiți, încît bătrînul se găsește proiectat în existență. Organismul său epuizat și rănit, cîntă și este un moment cînd se simte se lepede de povara trupului, de povara. Numai printr-un efort formidabil reușește să se reîntoarcă în sine și în lumea din jur.
— Unul dintre personaje surzina, nu? Cît și ceilalți oaspeți nu ar exista cu siguranță ar fi niste plăsmuri ale bătrînului, sau să-și suporte singurătatea în pustia de pe munte. Apoi se declară independent și chiar ceva pe cont propriu.
— În modul acesta creatul începe să se rădăcească în universul creatorului. Dar

cadavrului ceaușist” C. Rogozanu, Alexandru Matei, ultimul descoperind că „Ceașescu e cel mai dotat estetic (nativ) dintre toți conducătorii români” (sic!), de dezmaț alături de „smerenie ideologizantă” pe „panta declinului burlesc”. Cei doi „avangardiști” sunt prinși într-un distih arghezian: „Iară eu încet, încet/ Devenii analfabet”. În același insectar, venerabilul critic prinde pe autoarele unor „dejecții mentale și fiziologice” citând din „lista lui Alex Ștefănescu: Cristina Nemerovschi, Ioana Baietița, Claudia Golea, Ioana Bradea, Lorena Lupu, Ana Baston, Alina Nedelea, Petronela Rotaru - „brave pornoautoare”.

Sarcastic, în final, G.G. vede așa-zisa „luptă între generații clamată de C.R. și A.M., „estetizantii” lui Ceașescu, drept „o confruntare între mânuitorii de floretă și niște inși care vor să arunce asupra lor găleți conștiincios umplute cu dejecțiile luate dintr-o hazna”.

În rest, cronici onorabile, poezie semnată de Magda Grigore, Clara Mărgineanu, Mihai Merticaru, Adrian Derlea, Petruț Pârvescu; o privire a lui Adrian Alui Gheorghe asupra poeziei lui Arcadie Suceveanu. Rețin atenția cititorilor „dezvăluirile cunoscutului eminescolog Nicolae Georgescu în „Taina scrisului românesc. Paisprezece «basne» filologice, al zecilea „basn, „Eminescu și autocenzura. Interesante „memoriile semnate de Marin Ioniță.

Într-un supliment „Argeș 50 memoria revistei”, precaut și chibzuit, Dumitru Augustin Doman pregătește de pe acum jubileul revistei „Argeș - iunie 2016, când reductabila revistă va împlini o jumătate de secol.

(M.S, *Litere*,
nr. 7-8/iulie-august 2015)

bilete de papagal

Un semn bun

În forfata unui tineret de care se vorbește din ce în ce mai mult și care a constituit obiectul unei mari preocupări acum vreo trei ani într-o întâlnire intelectuală la Geneva, s-a vorbit și s-a scris mult despre realitățile tinerești.

Spre regretul publicului auditor, calitățile nu se găseau la nivelul defectelor descrise. Dintr-o cauză sau alta — să ne ferim de a le înșira și noi — în majoritatea țărilor civilizate s-a remarcat, cu sublinierile necesare, un spirit anarhic dispus să răstoarne clasicismul deprins în școală, în lectură și chiar în familia mai solid așezată. Întrebarea de fond era pe toate buzele și în toate mințile prezente: cauza acestei decadențe.

Din partea românilor a vorbit cel mai vechi prieten al tineretului, Mihail Ralea. Au urmat serii de întâlniri particulare între savanți, gânditori și scriitori.

Propunerile profesorului Ralea au fost primite cu aplauze, ca o încheiere fericită a unor discuții esențiale. Dar, s-a remarcat ca un suspin al conștiinței, că tocmai tineretul a lipsit la Geneva. Acuzatul fiind factorul principal al subiectului tratat, trebuia neapărat să fie de față cu toate că o vorbă veche, mereu adevărată, spune că tinerețea nu se numără cu anii și toate personalitățile care au dezbătut problema la Geneva depășiseră de mult calitatea rozelor înflorite la timp.

Mărturisesc, pe simpla și unica mea răspundere, că am părăsit Universitatea lui Calvin cu amărăciune.

Dar să ne gândim și la tineretul românesc. Ca o satisfacție pentru noi, acest tineret e mai apropiat de conferința lui Ralea decît tot ce s-a vorbit peiorativ la Geneva. Din tineretul nostru multiform s-a desprins pe nesimțite o nuanță. Tineretul gîndește. Reflectează. Citește. Incepe să scrie...

După o pauză de apariție a „Biletelor de Papagal”, corespondența îmi aduce tot mai multe probe că mintea se scripșină pe condei. Mi se cer sfaturi despre cum se scrie și despre cum se începe scrisul. Personal n-am cerut niciodată sfaturi de la scriitorii cu nume făcute. Ba însuși Caragiale, la întîlnirea cu el, îmi spunea că deține secretele prozei și că ele mi-ar fi de mare folos. Fără impertinență i-am răspuns: „Jubite domnule Caragiale, secretele altuia nu folosesc la nimic... Ele trebuiesc găsite de către chiar începătorii literei scrise...”

Mi-aș permite să răspund global corespondențelor mele că e nevoie, în scris, de ceeace aș numi trei virtuți teologale: modestie pînă la sacrificiu, exigență minuțioasă și dragostea limbii moștenite. Deci cunoașterea insuficientă a tradițiilor noastre, a literaturii, scrisă de cînd ne-am pomenit, de marii noștri înaintași, lipsiți de tipar, de invidie și infumurare.

Mă uimește, răsfoind foile literare, un așa numit modernism, calificare a unei facilități nerecomandabile, care neciștește limba Mioriței. Un singur modernism e de tolerat: nou-tatea spirituală și a expresiei curate.

Îți recomand, iubite corespondent cu visuri literare, răbdarea, pînă la sclavie, perseverență, muncă de zi și noapte ca o închinăciune pentru graiul nostru și un omagiu marilor noștri scriitori. Căci mai e ceva adevărat: valoarea scrisului românesc a putut să atingă toate înălțimile de intelect. Un scriitor român are la îndemînă o literatură glorioasă și literară și tot ce-i necesar la perfecționarea personalității. Tineretului i s-au creat condiții de viață și înțelegere, i s-a pus la îndemînă toată ușurința mării culturi, tiparul e cu el, edificiile îl slujesc și bunăvoința timpului nostru îi dă dreptul să se manifeste pe toată dimensiunile lui și în toate esențele lui. Ce-i cere viața care-l așteaptă? Seriozitate, adevărată și adîncă seriozitate. O disciplină severă. O conștiință la tot pasul și la toată indeletnicirea.

Să nu ne fie rușine de ce a realizat neamul nostru de la Cantemir, prin Eminescu, pînă în zilele noastre.

Prin urmare, iubite corespondent, ridică-ți fruntea în Luceafăr, crezînd în menirea dumitale și sîrută-ți în fiecare seară condeiul cu care vrei să încerci posteritatea.

TUDOR ARGHEZI

Sus: Premiile revistei Argeș (iunie 2007): Radu Aldulescu, Liviu Ioan Stoiciu, Dumitru Ungureanu, Jean Dumitrașcu, Dumitru Augustin Doman, Marin Ioniță.

Jos: Redacția revistei Argeș în 2007: Jean Dumitrașcu, Simona Fusaru, Dumitru Ungureanu, Marin Ioniță, Dumitru Augustin Doman, Radu Aldulescu, Romulus Constantinescu.

Supliment îngrijit de Dumitru Augustin Doman și Simona Fusaru și ilustrat cu fotografii din arhiva revistei și din colecțiile Jean Dumitrașcu, Vasile Ghițescu, Dan Rotaru.